

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powódka M. K. domagała się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 14.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych w kwocie 175 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że posiada 14 obligacji serii (...) o wartości nominalnej 1.000 zł każda, wyemitowanych przez pozwaną Spółkę na warunkach określonych w „Warunkach emisji dwuletnich odsetkowych obligacji na okaziciela”, zawartych w nocie informacyjnej dla obligacji serii (...) z dnia 20 czerwca 2013 r. Na podstawie tychże „Warunków emisji (...)” pozwana zobowiązana była do wypłacenia powódce dnia 13 kwietnia 2015 r. wartości nominalnej posiadanych przez nią obligacji (wykupu obligacji) w łącznej kwocie 14.000 zł. Pozwana nie dokonała jednak wykupu obligacji. Wobec braku wypłaty ww. kwoty w terminie wynikającym z „Warunków emisji (...)”, powódka - pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r. - wezwała pozwaną do zapłaty, niemniej jednak pozwana do chwili obecnej nie dokonała żądanej płatności. (pozew – k. 1-4).

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt VI Nc-e 938461/15 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu. (nakaz zapłaty – k. 6).

Pozwana (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym skutecznie wniosła sprzeciw co spowodowało utratę mocy w całości nakazu zapłaty z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt VI Nc-e 938461/15. Nadto wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych. Z tej racji Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 26 sierpnia 2015 r. przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w W.. (sprzeciw – k. 9; uzupełnienie braków formalnych sprzeciwu – k. 12-14; postanowienie – k. 63).

W piśmie z dnia 4 stycznia 2016 r. pozwana Spółka wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesowych według norm przepisanych. Pozwana zarzuciła, iż powódka nie wykazała legitymacji czynnej w niniejszej sprawie. W ocenie pozwanej nie jest ona zobowiązana do zapłaty na rzecz powódki żądanej kwoty pieniężnej z tytułu wykupu obligacji. Powołując się na zapisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, pozwana wskazała, że wyłącznym dowodem potwierdzającym legitymację czynną w niniejszej sprawie jest imienne świadectwo depozytowe. Zarzuciła, iż dokument stanowiący załącznik nr 2 do pozwu, jako imienne świadectwo depozytowe jest bezwzględnie nieważny, przez co nie potwierdza praw powódki do realizacji wynikających z obligacji. Zdaniem pozwanej dokument ten nie posiada cech konstytuujących dany dokument jako imienne świadectwo depozytowe (art. 10 ust. 3 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt. 3 i 12 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi), albowiem nie zawiera on rodzaju papierów wartościowych oraz podpisu osoby upoważnionej do wystawienia w imieniu wystawiającego świadectwo, opatrzonego pieczęcią wystawiającego – tj. (...) S.A., ponieważ była to osoba wchodząca w skład organu uprawnionego do reprezentacji wystawiającego. W jej ocenie, w treści załącznika nr 2 do pozwu brak jest informacji, jakiego rodzaju obligacje są w posiadaniu powódki. Ponadto, pozwana zakwestionowała również pkt 13 akapit 2 warunków emisji dwuletnich odsetkowych obligacji na okaziciela. Zgodnie z jego treścią, podstawą do naliczenia i spełnienia świadczenia będzie liczba obligacji na rachunku papierów wartościowych obligatariusza z upływem dnia ustalenia prawa do otrzymania świadczenia z tytułu wykupu przypadającego na 6 dni roboczych przed dniem wykupu, czyli na dzień 2 kwietnia 2015 r. Tymczasem według pozwanej powódka nie wykazała, aby w dniu 2 kwietnia 2015 r. była obligatariuszem. (pismo pozwanej z dnia 04.01.2016 r. – k. 81-84).

W piśmie przygotowawczym z dnia 3 lutego 2016 r. powódka ustosunkowała się do zarzutów podniesionych przez pozwaną w jej piśmie z dnia 4 stycznia 2016 r. (pismo przygotowawcze powódki z dnia 03.02.2016 r. – k. 110-102).

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd uznał za ustalone następujące okoliczności:

Uchwałą nr 337/13 Zarządu Krajowego (...) S.A. z dnia 7 maja 2013 r., na podstawie § 40 ust. 2 oraz § 2 ust. 1 i 4 Regulaminu Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych, po rozpatrzeniu wniosku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P., Zarząd Krajowego Depozytu postanowił zarejestrować w dniu 10 maja 2013 r. w Krajowym Depozycie Papierów Wartościowych 5020 sztuk obligacji na okaziciela serii (...) emitenta (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P., o wartości nominalnej 1.000 zł każda i w terminie wykupu 13 kwietnia 2015 r., emitowanych na podstawie Uchwały nr 01/03/ (...) Zarządu tejże Spółki z dnia 19 marca 2013 r., zmienionej Uchwałą nr 02/03/ (...) Zarządu tejże Spółki z dnia 27 marca 2013 r. oraz Uchwałą nr 01/04/ (...) Zarządu tejże Spółki z dnia 5 kwietnia 2013 r., oraz nadać im kod: (...). (**dowód:** uchwała nr 337/13 z dnia 07.05.2013 r. – k. 103).

Następnie na podstawie Uchwały nr 747/2013 Zarządu Giełdy (...) S.A. z dnia 3 lipca 2013 r. wprowadzono do alternatywnego systemu obrotu na C. 5020 sztuk obligacji na okaziciela serii (...) emitenta (...) Spółki Akcyjnej, o wartości nominalnej 1.000 zł każda. Uchwała weszła w życie w dniu 3 lipca 2013 r. (**dowód:** wydruk uchwały nr 747/2013 z dnia 03.07.2013 r. – k. 86).

W punkcie 13 „Warunków emisji dwuletnich odsetkowych obligacji na okaziciela” serii (...) przewidziano, że podstawą do naliczenia i spełnienia świadczenia będzie liczba obligacji na rachunku papierów wartościowych obligatariusza z upływem dnia ustalenia prawa do otrzymania świadczenia z tytułu wykupu przypadającego na 6 dni roboczych przed dniem wykupu, czyli na dzień 2 kwietnia 2015 r. (okoliczność bezsporna).

W dniu 2 kwietnia 2015 r., tj. w dniu ustalenia uprawnionych, M. K. posiadała obligacje na okaziciela serii (...) wyemitowane przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P., kod (...) obligacji: (...) na rachunku o nr (...) prowadzonym przez (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.. (**dowód:** zaświadczenie (...) S.A. z dnia 28.01.2016 r. – k. 105).

Następnie, w dniu 20 kwietnia 2015 r. (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił świadectwo depozytowe nr (...) potwierdzające, że M. K. jest posiadaczem 14 sztuk obligacji, o wartości nominalnej 1.000,00 zł każda wyemitowanych przez pozwaną (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P., kod (...) obligacji: (...). W rzeczonym świadectwie depozytowym wskazano, że termin jego ważności przypada w dniu 30 kwietnia 2016 r. lub do dnia wykupu. Jednocześnie zawarto w nim informację, że na ww. papierach wartościowych nie istnieją ograniczenia przenoszenia ani nie ustanowiono na nich żadnych obciążeń. Świadectwo depozytowe zostało wydane zgodnie z dyspozycją blokady z dnia 20 kwietnia 2015 r. Nadto wydane zostało celem złożenia żądania wykupu obligacji przez emitenta (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P.. Świadectwo depozytowe zostało podpisane przez K. P. - umocowaną przez (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. m.in. do wystawiania w imieniu wystawiającego świadectw depozytowych i ich podpisywania, a nadto świadectwo to zawierało pieczęć (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.. (**dowody:** świadectwo depozytowe – k. 73; pełnomocnictwo – k. 116; potwierdzenie – k. 104).

Wobec braku wypłaty w terminie kwoty odpowiadającej wartości posiadanych przez M. K. obligacji (wykupu), wezwała ona - pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r. - (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P. do zapłaty kwoty 14.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 kwietnia 2015 r., jednocześnie zakreślając termin 7 dni od otrzymania wezwania na spełnienie żądania w nim zawartego. (**dowód:** wezwanie z dnia 27.04.2015 r. – k. 74).

Spółka powyższe wezwanie pozostawiła bez odpowiedzi oraz nie wykupiła od powódki obligacji serii (...) w ilości 14 sztuk, tj. nie dokonała zapłaty żądanej przez M. K. kwoty. (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Nie było podstaw, by poddawać w wątpliwość jakiegokolwiek okoliczności faktyczne wynikające z treści tychże dokumentów. Dowody z tych dokumentów tworzą spójny, nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to w pełni zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Zauważyć trzeba, że powódka nie przedłożyła do akt sprawy noty informacyjnej dla obligacji serii (...) z dnia 20 czerwca 2013 r. zawierającej „Warunki emisji dwuletnich odsetkowych obligacji na okaziciela”, na który to

dokument powoływała się pierwotnie w pozwie. Mimo tego Sąd doszedł do przekonania, że przeprowadzenie dowodu ze wskazanego dokumentu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, byłoby zbędne dla jej rozstrzygnięcia w świetle art. 227 k.p.c. Okoliczności jakie miały zostać wykazane przedmiotowym dokumentem, zostały dostatecznie wyjaśnione za pomocą innych przedłożonych do akt sprawy dokumentów bądź w ogóle nie wymagały udowodnienia bowiem były bezsporne w niniejszej sprawie (art. 229-230 k.p.c.). Pozwana w swym piśmie z dnia 4 stycznia 2016 r. twierdziła, że pkt 13 akapit 2 warunków emisji dwuletnich odsetkowych obligacji na okaziciela przewiduje, że podstawą do naliczenia i spełnienia świadczenia będzie liczba obligacji na rachunku papierów wartościowych obligatariusza z upływem dnia ustalenia prawa do otrzymania świadczenia z tytułu wykupu przypadającego na 6 dni roboczych przed dniem wykupu, czyli na dzień 2 kwietnia 2015 r. (k. 83). Faktów tych nie zaprzeczyła powódka, co więcej przedstawiła dokument, z którego wynikał fakt posiadania przez nią obligacji w tym dniu, co traktować należało jako przyznanie okoliczności podnoszonej przez pozwanego.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, jakoby dokumenty złożone przez powódkę do akt sprawy w dniu 3 lutego 2016 r. nie mogą stanowić podstawy rozstrzygnięcia sporu sądowego albowiem przedłożone zostały z opóźnieniem zawinionym przez stronę oraz wniosku o ich pominięcie Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Abstrahując w tym miejscu od szczególnych wymogów dotyczących pozwu wnoszonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym (art. 505³² k.p.c.), wskazać należy, że w świetle przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego instrumentów koncentracji materiału procesowego, w tym w szczególności art. 207 § 6 i 217 § 2 k.p.c. pominięcie wniosku dowodowego następuje, jeżeli wniosek taki nie został zgłoszony w czasie właściwym i tym samym może być uznany za wniosek spóźniony. Sąd jednak podejmując decyzję w tym zakresie powinien rozważyć również, czy w danym wypadku nie zachodzą okoliczności uzasadniające uwzględnienie spóźnionych dowodów, a więc, czy opóźnienie w zgłoszeniu dowodów było przez stronę niezawinione, czy uwzględnienie spóźnionych dowodów skutkować będzie zwłoką w rozpoznaniu sprawy, w końcu czy w sprawie nie zachodzą inne wyjątkowe okoliczności uzasadniające uwzględnienie spóźnionych dowodów, choćby spóźnienie to było zawinione i miało skutkować zwłoką w postępowaniu.

Pozwany niezasadnie zarzucał, że dokumenty złożone wraz z pismem przygotowawczym powódki z dnia 3 lutego 2016 r. były spóźnione. W pierwszej kolejności wskazać należy, że po wypłynięciu pisma pozwanego z dnia 4 stycznia 2016 r. (k. 81-84), Przewodniczący zarządził w dniu 12 stycznia 2016 r. doręczenie rzeczonego pisma powódce, jednocześnie zobowiązując ją do złożenia pisma przygotowawczego, w którym odniesie się do zarzutu wad formalnych świadectwa depozytowego, powoła stosowne dowody i twierdzenia na odparcie tego zarzutu w terminie dwutygodniowym pod rygorem pominięcia tego stanowiska (k. 81). Zobowiązanie to doręczono powódce w dniu 25 stycznia 2016 r. (k. 99). W dniu 3 lutego 2016 r. powódka – w terminie i zgodnie z zobowiązaniem – ustosunkowała się do zarzutu pozwanego zawartego w jego piśmie z dnia 4 stycznia 2016 r. (k. 100-102) i na poparcie swych twierdzeń przedstawiła stosowne dowody w postaci Uchwały nr 337/13 Zarządu Krajowego (...) S.A. z dnia 7 maja 2013 r. (k. 103), potwierdzenia (...) S.A. z dnia 28 stycznia 2016 r. (k. 104) i zaświadczenia (...) S.A. o nr (...) z dnia 28 stycznia 2016 r. (k. 105). Nie sposób zatem uznać, że przedstawienie tych dokumentów było spóźnione – jak oczekuje tego pozwany, bądź w jakikolwiek sposób wpływało na zwłokę w rozpoznaniu sprawy. W ocenie Sądu dokumenty złożone wraz z pozwem były wystarczające do wydania nakazu zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu, natomiast dopiero skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty i późniejszego zarzutu wad formalnych świadectwa depozytowego (wdania się w spór), dokumenty złożone przez powódkę w dniu 3 lutego 2016 r. okazały się niezbędne dla wykazania jej racji i wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Z okoliczności faktycznych sprawy nie wynika również, że na etapie przed wniesieniem pozwu w sprawie pozwany kwestionował kwestie formalne świadectwa depozytowego będącego w posiadaniu powódki. Żadna ze stron nie przedstawiła odpowiedzi pozwanej na wezwanie do zapłaty z dnia 27 kwietnia

2015 r. (k. 74). Nie ulega także wątpliwości, iż złożony na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2016 r. dokument w postaci pełnomocnictwa udzielonego przez (...) S.A. K. P. (k. 116) nie skutkował żadną zwłoką w rozpoznaniu tej sprawy.

Reasumując, wbrew ocenie pozwanej, żaden ze złożonych do sprawy dokumentów przez powódkę nie spowodował zwłoki w rozpoznawaniu sprawy a zatem nie było konieczności pominięcia tychże dowodów w myśl art. 207 § 6 k.p.c. Wypada również zauważyć, że powódka działała samodzielnie, bez profesjonalnego pełnomocnika procesowego.

Należy przy tym mieć na uwadze art. 253 zdanie 2. k.p.c., w myśl którego jeżeli spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Sukcesywne przedstawiane przez powódkę w toku procesu dokumentów prywatnych, było wywołane zaistniałym sporem na tle dokumentów złożonych wraz z pozwem. Nie sposób zatem czynić jakichkolwiek zarzutów powódce, iż ta w zawisłym sporze przedstawiała dowody zgodnie z ciężarem dowodowym (art. 6 k.c.). Podkreślenia wymaga, że skutkiem braku wykazania przez powódkę prawdziwości jej twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy byłoby wyłącznie to, że twierdzenia takie zasadniczo nie mogłyby leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. W wypadku nieprzedstawienia przez powódkę kwestionowanych przez pozwaną dokumentów (jako rzekomo spóźnionych), utraciłaby ona korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem w sporze.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka wywodziła, iż przysługiwały jej wobec pozwanej Spółki roszczenia z tytułu o zapłatę z tytułu wyemitowanych przez nią obligacji serii (...) na okaziciela, które nabyła na własność w ilości 14 sztuk, przy czym wartość nominalna każdej z obligacji wynosiła kwotę 1.000 zł.

Stosownie do art. 4 ust. 1 z dnia 29 czerwca 1995 r. ustawy o obligacjach (Dz. U. z 2001 r., nr 120, poz. 1300 j. t. ze zm.) mającej zastosowanie do treści stosunku prawnego łączącego strony ze względu na treść art. 109 Ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2015 r., poz. 238) obligacja jest papierem wartościowym emitowanym w serii, w którym emitent stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela obligacji (obligatariusza) i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia określonego świadczenia. Artykuł 5 ust. 1 ustawy określa jakie informacje obligacja powinna zawierać. Do informacji takich należą między innymi dokładne określenie emitenta, wartość nominalna i kolejny numer obligacji, opis świadczeń emitenta, ze wskazaniem w szczególności wysokości tych świadczeń lub sposobu ich ustalenia, terminów sposobów i miejsc ich spełnienia a także warunki wykupu obligacji. Obligacje mogą nie mieć formy dokumentu, w przypadku gdy emitent tak postanowi. Prawa z obligacji nie mających formy dokumentu powstają z chwilą dokonania zapisu w ewidencji i przysługują osobie w niej wskazanej jako posiadacz tych obligacji (art. 5a ust. 1 i 2 wskazanej ustawy). W myśl art. 5b ustawy o obligacjach w przypadku obligacji niemających formy dokumentu, prawa i obowiązki emitenta i obligatariuszy są określane w warunkach emisji.

Wykup obligacji następuje według ich wartości nominalnej po upływie okresu, na który zostały wyemitowane. Wykup obligacji polega na efektywnym spełnieniu przez emitenta zawartych w nich świadczeń i powinien być przeprowadzony zgodnie z warunkami wykupu, stanowiącymi podstawowy element treści obligacji (art. 5 ust. 1 pkt 7 wskazanej ustawy). Spełnienie świadczenia w terminie warunkuje należyte wykonanie zobowiązania wynikającego z obligacji. Termin spełnienia świadczenia obligacyjnego określony jest w treści dokumentu obligacyjnego lub w warunkach emisji obligacji. W przypadku obligacji opiewających na świadczenie pieniężne termin ten powinien stanowić konkretną datę.

Wedle art. 8 ust. 1 ustawy o obligacjach, emitent odpowiada całym swoim majątkiem za zobowiązania wynikające z obligacji, z zastrzeżeniem ust. 2. Emitent może ograniczyć w treści obligacji swoją odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z tych obligacji do kwoty przychodów lub wartości majątku przedsięwzięcia, do których obligatariuszowi służy prawo pierwszeństwa na zasadach określonych w art. 23a (obligacje przychodowe) (ust. 2).

Natomiast w myśl art. 921⁷ k.c. wykup papieru wartościowego jest spełnieniem świadczenia do rąk posiadacza legitymowanego treścią papieru wartościowego, w wyniku czego następuje zwolnienie dłużnika (emitenta), chyba że działał on w złej wierze.

Art. 24 ust. 1 ustawy o obligacjach przewiduje, że z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu. Zgodnie z ust. 2 wskazanego przepisu jeżeli emitent nie wypełni w terminie, w całości lub w części, zobowiązań wynikających z obligacji, obligacje podlegają, na żądanie obligatariusza, natychmiastowemu wykupowi w części, w jakiej przewidują świadczenie pieniężne.

Zasadniczo głównym a zarazem najdalej idącym w skutkach zarzutem pozwanej Spółki był zarzut oparty na twierdzeniu, że powódka nie posiada legitymacji czynnej w niniejszej sprawie. W ocenie pozwanej, imienne świadectwo depozytowe przedstawione przez powódkę jest bezwzględnie nieważne i tym samym nie potwierdza ono praw powódki do realizacji wynikających z obligacji. Pozwana wskazywała przy tym, że świadectwo to nie posiada cech konstytuujących (art. 10 ust. 3 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt. 3 i 12 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi), albowiem nie zawiera ono po pierwsze rodzaju papierów wartościowych a po drugie podpisu osoby upoważnionej do wystawienia w imieniu wystawiającego świadectwo. Ponadto pozwana nie kwestionowała ilości wyemitowanych przez siebie obligacji, faktu ich wyemitowania oraz zarejestrowania w Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych (k. 112).

Powyższy zarzut został uznany przez Sąd za nietrafny.

Zgodnie z art. 7 ust.1 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r., poz. 94 j. t. ze zm.) prawa ze zdematerializowanych papierów wartościowych powstają z chwilą zapisania ich po raz pierwszy na rachunku papierów wartościowych i przysługują osobie będącej posiadaczem rachunku. W obrocie na rynku regulowanym, gdzie dematerializacja papierów wartościowych jest obligatoryjna, na żądanie posiadacza rachunku papierów wartościowych podmiot prowadzący ten rachunek wystawia mu, na piśmie, imienne świadectwo depozytowe.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi na żądanie posiadacza rachunku papierów wartościowych podmiot prowadzący ten rachunek, zwany „wystawiającym”, wystawia mu na piśmie, oddzielnie dla każdego rodzaju papierów wartościowych, imienne świadectwo depozytowe, zwane dalej „świadectwem”. Na żądanie posiadacza rachunku w treści wystawianego świadectwa może zostać wskazana część lub wszystkie papiery wartościowe zapisane na tym rachunku. Według ust. 2 cytowanego przepisu świadectwo potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych, z wyłączeniem prawa uczestnictwa w walnym zgromadzeniu.

Elementy świadectwa depozytowego wskazano w art. 10 ust. 1 wskazywanej ustawy i są nimi m.in. rodzaj i kod papieru wartościowego (pkt 3) i podpis osoby upoważnionej do wystawienia w imieniu wystawiającego świadectwa, opatrzony pieczęcią wystawiającego (pkt 12). Natomiast w myśl ust. 3 cytowanego przepisu dokument świadectwa sporządzony lub wystawiony z naruszeniem ust. 1 pkt. 1-3, 6, 8, 10, 12 lub ust. 2 jest nieważny.

Przechodząc do omówienia zarzutu, wskazać należy, że świadectwo depozytowe nie jest papierem wartościowym. Jest to dokument potwierdzający legitymację do realizacji wszelkich uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści – w tym wypadku z obligacji. Z obligacji wynikają zobowiązania emitenta wobec obligatariuszy, a sposób realizacji tych zobowiązań określony jest w samej treści obligacji i warunkach jej emisji, a także zależy od unormowań dotyczących różnych rodzajów obligacji.

Stosownie do bezspornej treści warunków emisji dwuletnich odsetkowych obligacji na okaziciela przewiduje, że podstawą do naliczenia i spełnienia świadczenia przez pozwaną Spółkę będzie liczba obligacji na rachunku papierów wartościowych obligatariusza z upływem dnia ustalenia prawa do otrzymania świadczenia z tytułu wykupu przypadającego na 6 dni roboczych przed dniem wykupu, czyli na dzień 2 kwietnia 2015 r. (k. 83). Uściślając, prawa z

przedmiotowych obligacji powstają z chwilą zapisania ich na rachunku papierów wartościowych nr (...) i przysługują osobie będącej posiadaczem tego rachunku w dniu 02 kwietnia 2015 r. W rezultacie, prawa te mogą być realizowane na podstawie zapisów rachunku papierów wartościowych o nr (...). W związku z powyższym legitymacja formalna posiadacza obligacji wynika już samego faktu zapisania na rachunku papierów wartościowych. Z zaświadczenia nr (...) wystawionego przez (...) Banku (...) S.A. (k. 105) wynika bezsprzecznie, że powódka posiadała na dzień 2 kwietnia 2015 r., tj. datę ustalenia uprawnionych zgodnie z warunkami emisji dwuletnich odsetkowych obligacji na okaziciela, obligacje na okaziciela serii (...) pozwanej Spółki, kod (...): (...), na rachunku papierów wartościowych o nr (...). Okoliczność tę potwierdza również złożone wraz z pozwem świadectwo depozytowe (abstrahując od kwestii jego ważności). Z tej racji, legitymacja procesowa czynna powódki do dochodzenia roszczeń z obligacji pozwanej Spółki nie budziła wątpliwości.

Niezależnie od powyższych rozważań, Sąd stwierdził, że świadectwo depozytowe wystawione przez (...) Banku (...) S.A. spełnia wymagania przewidziane w art. 10 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. W szczególności jego treści nie można zarzucić naruszenia powoływanych przez pozwaną przepisów, tj. art. 10 ust. 1 pkt. 3 i 12 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi a tym samym uznanie tego dokumentu za nieważny w świetle art. 10 ust. 3 tej ustawy. W ocenie Sądu złożone wraz z pozwem świadectwo depozytowe posiada wszystkie elementy wymagane w ww. przepisie. Zawiera oznaczenie rodzaju wartościowych, tj. „obligacje” i oznaczenie kodu (...) przyznawanego papierom wartościowym przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych z chwilą ich rejestracji w depozycie papierów wartościowych „(...)”, co jednoznacznie identyfikuje rodzaj obligacji emitowanych przez spółkę – na okaziciela. Wymaganie stawiane przez pozwaną, jakoby świadectwo depozytowe musiało zawierać również i typ papieru wartościowego nie zostało uwzględnione w art. 10 ust. 1 pkt. 3 ustawy, gdzie ustawodawca wyraźnie określił granice wymogu wyłącznie co do rodzaju. Zauważyć przy tym należy, że pojęcie „rodzaj” jest pojęciem szerszym i ogólniejszym aniżeli pojęcie „typ”. Tym samym rozróżnianie obligacji na imienne i na okaziciela w zaistniałym wypadku jest całkowicie niepotrzebne, wynika przy tym z numeru identyfikacyjnego nadanego serii obligacji w obrocie niematerialnym na rynku C.. Innych niż na okaziciela obligacji pod wymienionym w świadectwie kodem pozwana nie wyemitowała.

Bezzasadny okazał się również zarzut, jakoby podpis nakreślony pod świadectwem depozytowym był złożony przez osobę nieumocowaną do jego wystawienia w imieniu wystawiającego. Zarzut ten stracił aktualność wskutek złożenia przez powódkę do akt sprawy potwierdzenia wystawionego przez wystawiającego (...) Banku (...) S.A. z dnia 28 stycznia 2016 r. (k. 104) oraz pełnomocnictwa udzielonego K. P. z dnia 2 lutego 2015 r. (k. 116). Z dokumentów tych wynika wprost, że ww. osoba była umocowana do wystawiania w imieniu (...) Banku (...) S.A. świadectw depozytowych i podpisywania ich, także w wypadku świadectwa wystawionego na rzecz powódki.

Podsumowując powyższe rozważania, nie budził wątpliwości fakt nabycia przez powódkę 14 sztuk obligacji serii (...) pozwanej Spółki, o wartości nominalnej 1.000 zł każda wyemitowanych przez pozwaną (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P., kod (...) obligacji: (...). Pozwana zobowiązała się do świadczeń pieniężnych polegających na zapłacie kwoty odpowiadającej wartości nominalnej obligacji 1.000 zł w oparciu o przywołane wyżej warunki emisji. Powódka wykazała, że posiadane przez nią obligacje uprawniały ją do otrzymania świadczenia pieniężnego w dniu 13 kwietnia 2015 r., oznaczonego jako dzień wykupu, w wysokości wartości nominalnej posiadanych obligacji. Wykazała, że mimo upływu terminu zapłaty, pozwana Spółka nie wykonała swojego zobowiązania wynikającego z tychże obligacji, co zostało stwierdzone świadectwem depozytowym. Jednocześnie pozwana nie wykazała, aby finalnie wykupiła obligacje serii (...) w ilości 14 sztuk. W tym stanie rzeczy roszczenie o zapłatę kwoty 14.000 zł podlegało uwzględnieniu na podstawie art. 4 ust. 1 Ustawy o obligacjach z 1995 r.

Odnosząc się do oceny zasadności zgłoszonego żądania zapłaty odsetek należy wskazać, że wierzytelności wynikające z obligacji stają się wymagalne w terminach określonych w warunkach ich wykupu. Termin wykupu obligacji w dniu 13 kwietnia 2015 r. był terminem spełnienia świadczenia pieniężnego, którego niewykonanie spowodowało opóźnienie sankcjonowane odsetkami. Brak spełnienia świadczenia przez emitenta w określonym terminie w całości skutkowało powstaniem po stronie obligatariusza (powódki) roszczenia do emitenta (pозwanej) o natychmiastowe dokonanie wykupu obligacji w części dotyczącej świadczeń pieniężnych (art. 24 ust. 2). W związku z powyższym, Sąd zasądził

odsetki od dnia 13 kwietnia 2015 r., mając na uwadze to, że właśnie w tym dniu wypadał moment wykupu obligacji posiadanych przez powódkę.

Odsetki te podlegały, ze względu na zmianę treści art. 481 k.c., rozbięciu na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. Artykuł 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) znajduje, w ocenie Sądu, zastosowanie do odsetek za opóźnienie. Norma ta nakazuje rozliczać wartość odsetek należnych za okres do dnia wejścia w życie na podstawie przepisów sprzed nowelizacji, tj. wedle dotychczasowej stopy odsetek ustawowych określonej zgodnie z art. 359 § 2, § 3 k.c. i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia. Za okres po wejściu w życie nowelizacji w stosunku do odsetek ustawowych zastosowanie znajduje zaś art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu po nowelizacji. Takie rozumienie przepisu przejściowego sprawia, że koniecznym jest, wobec istnienia po 1 stycznia 2016 r. dwóch rodzajów odsetek ustawowych, dookreślenie, że obowiązkiem pozwanego po tym dniu jest zapłata odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. (punkt 2. sentencji wyroku). Pozwana Spółka przegrała proces, zobowiązana zatem była do zwrotu powódcie kosztów wydatkowanych na jego przeprowadzenie. Na koszty te składała się wyłącznie opłata sądowa od pozwu w kwocie 175 zł.

Ponadto Sąd, na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025 j. t. ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nakazał ściągnąć od pozwanej Spółki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. kwotę 525 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu, która w niniejszej sprawie wynosiła 700 zł, a uiszczona została dotychczas przez powódkę w kwocie 175 zł zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt. 2 u.k.s.c. W ocenie Sądu powstanie sporu sądowego wskutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym wymagającego przeprowadzenia postępowania rozpoznawczego sprawia, że przesłanka obciążenia fiskalnego stron takiego procesu jedynie częścią opłaty stosunkowej traci rację prawną (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., IV CSK 503/11), na co wskazuje brzmienie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. Skoro opłatę uzupełniającą pobiera się obecnie w razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym to brak podstaw do przyjęcia, że opłata ta nie jest w ogóle należna w razie przeprowadzenia postępowania kontradiktoryjnego wskutek wniesienia sprzeciwu od takiego nakazu. Brak regulacji obowiązku uiszczenia tej opłaty sprawia, że brak jej uiszczenia nie jest warunkiem fiskalnym sprzeciwu ani, z punktu widzenia powoda, przeszkodą, której nieuzupełnienie powoduje umorzenie postępowania. Rozliczenie opłaty uzupełniającej powinno odbywać się zatem w orzeczeniu kończącym postępowania wedle zasad regulujących obowiązek ponoszenia kosztów procesu, stosownie do treści art. 130³ § 2 k.p.c. Skoro pozwana w całości przegrała proces zobowiązana była również ponieść całość opłaty uzupełniającej od pozwu (punkt 3. sentencji wyroku).

Ze względu na powyższe motywy orzeczono jak w sentencji.